

Tillbaka till Jesus

"Jag är Livets Bröd"

Predikan, Korskyrkan, Borås, 13 september 2009, Micael Nilsson

Efter 2000 år

Redan under hans jordeliv gick debattens vågor höga. Vem är Jesus egentligen? Några såg honom som Messias, andra menade att han var galen, några påstod att han var en bedragare.

Det är nog omöjligt att få en bra bild av Jesus genom att lyssna till alla åsikter som finns om honom. Det är som om bilden av Jesus i själva verket ofta har blivit ett studium av vår egen spegelbild. Var och en som sett in i spegeln har haft olika saker att säga om vad man tyckt sig se. Men kanske har alla våra bilder av vem Jesus är mer att säga om vilka vi är. Den förtvivlade har sett sitt hopp i mötet med Jesus. Den stolte har blivit stött av mötet med honom. Den självutnämnde profeten ser en falsk profet i en Jesus som vägrar hålla med. Maktmänniskan ser sig utmanad, men den som sörjer har mött en tröstande Gud.

Hur som helst... med jämna mellanrum uppträder självutnämnda experter. Experter på Jesus. Nu ska vi äntligen få höra sanningen, d.v.s. den verkliga berättelsen om den verkliga Jesus. Det hela följer alltid samma dramaturgi. Ganska oblygt börjar experten med att tala om för oss att Bibeln har fel; att den är en partsinlaga, skriven av de redan frälsta och fylld med överdrifter. Men nu ska vi få veta sanningen.

Det slår mig ofta att det verkar finnas en slags dold agenda i resonemanget. Det finns något som skorrar i orden.

I själva verket är Bibeln en bok med mycket stor trovärdighet, och dess språk liknar inte alls senare tiders helgonlegender. Bibeln är knappast särskild insmickrande när den beskriver Davids äktenskapsbrott, Petrus förnekelse, Paulus våldsamhet eller Thomas tvivel. T.o.m. Gud får sin släng av slev, när Psaltarens bedjare ropar ut sin förtvivlan i nattens mörker i Ps 44:23: *"Varför sover du Herre"*.

Jag hinner inte gå in här på hur noggranna Bibelns författare var, eller hur pedantiska avskrivarna var i förhållande till grundtexterna, men kanske ändå ska kosta på oss att lyssna till den framstående australiensiske arkeologen Clifford Wilson skriver: *"De som känner till fakta inser nu att Nya testamentet måste accepteras som en anmärkningsvärt korrekt källa."*

Och Thoralf Gilbrant, huvudredaktör för Svensk Studiebibels bibelhandbok påpekar: *"... inte i något fall har en biblisk skildring motbevisat av modern arkeologi."*

Med dold agenda

Men tillbaka till den dolda agendan. Varför misskreditera bilden av Bibelns Jesus? Varför åker humanistiska förbundets representanter land och rike runt för att berätta

för alla att de inte tror på Jesus? Och varför blir så många så kallade sanningsökare så slarviga med fakta när de närmar sig de gamla bibelberättelserna?

Jag tror att svaret är gammalt. Vi får bläddra tillbaka hela vägen till Bibelns inledning innan vi finner det. Lyssna, 1 Mos 3:1-5: *"Ormen var listigast av alla vilda djur som Herren Gud hade gjort. Den frågade kvinnan: "Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av något träd i trädgården?" Kvinnan svarade: "Vi får äta frukt från träden, men om frukten från trädet mitt i trädgården har Gud sagt: Ät den inte och rör den inte! Gör ni det kommer ni att dö." Ormen sade: "Ni kommer visst inte att dö. Men Gud vet att den dag ni äter av frukten öppnas era ögon, och ni blir som gudar med kunskap om gott och ont."*

Detta är den dolda agendan. Detta är bakgrunden till hur det gick till när frågan *"Har Gud verkligen sagt?"* ställdes den allra första gången. Det handlar om auktoritet. Vi bryter arm med Bibelns författare p.g.a. en gammal livslögn. Det bor en stolthet inne i vår förtvivlan. Vi vill vara våra egna gudar. Men för att gå fria måste vi göra oss av med föreställningen att det finns en Gud som verkligen har sagt något. Först när vi *"tystat Gud"* kan vi säga vårt.

En bibelvers träffar oss som bländande strålkastarljus, Hebr: 4:12 (Svenska Folkbibeln): *"Ty Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom, så att det skiljer själ och ande, led och märg, och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar."*

Är det kanske detta vi värjer oss för? Visst få vi tänka själva och tänka länge och tänka fritt, men kanske tänker vi inte alltid så fritt. Kanske handlar vårt argumenterande mot Bibeln ofta om detta: Vi vill inte ha någon domare över våra uppsåt och tankar. Det uppstår nämligen ett slags antingen eller perspektiv. Antingen har Bibeln fel eller så har den rätt. Om Bibeln har fel kan vi ägna oss åt att tala om vad som är rätt och vad som är fel i Bibeln. Men om Bibeln har rätt, då är det vi som måste lyssna till vad Bibeln säger om rätt och fel i våra liv.

Men tänk om svaret på ormens fråga: *"Har Gud verkligen sagt?"* faktiskt är ja. Ja, det finns en Gud. Gud har talat, och Bibeln är den trovärdiga källan. Vad gör vi då?

Vem är du Gud?

En dag stod han där Moses. En gammal man. En gång var han ung. Ung och lovande. Minst sagt. En ung man med hela Egypten för sina fötter. Allt gick hans väg - till dess Gud kom i hans väg. För Moses tyckte att han upplevt en kallelse att göra något för det lidande judiska folket. Ung och stark tog han saken i egna händer, och slog ihjäl en egyptisk soldat. Det var ingen bra idé. Moses hade bara fått tag på halva kallelsen. Befria människor... ja. Slå ihjäl folk... nej. Så när du tror att du hört Guds röst, se till att du också tar all den tid du behöver för att fråga Gud hur han har tänkt sig det hela.

Så blev det 40 år i en öken. Men nu står han där, inför en brinnande buske, 80 år gammal och förbrukad, och busken blir en mötesplats där Gud börjar om igen.

Vid busken säger Gud: - Gå till farao och befria Israel. Moses svarar: - De kommer inte att lyssna till mig. De kommer att fråga vem som har sänt mig. Vad ska jag svara? Vem är du? Vem är du egentligen Gud?

Kanske behöver vi lite tid för eftertanke. Moses har ett helt liv försökt tjäna Gud, men han vet inte ens vem Gud är. Hur kom det sig att det tog honom 80 år att få fram den frågan? Men detta är principen i Guds rike: Känna kommer före Tjäna. Om du lär känna Gud så lär han dig att tjäna. Genvägen är en villoväg... ut i öknen.

Så vem är Gud? Lyssna, 2 Mos 3:14: *"Gud sade: "Jag är den jag är. Säg dem att han som heter 'Jag är' har sänt dig till dem."*

Vad är det Gud säger? "Jag är" ... Moses, jag är utanför dina referensramar. Det finns inget du kan jämföra mig med. Jag är Någoting Annat. Jag är den jag är.

Dessa mäktiga ord, "Jag är", blev det heligaste av alla de heliga gudsnamn hebréerna kände till. Vi vet inte ens hur det uttalades, för namnet var så heligt att de gamla hebréerna inte vågade ta det i sin mun.

Tillbaka till Jesus

Nu lämnar vi Moses. Nu går vi till Jesus. Många talar om honom. Vad säger han själv? Johanneevangeliet innehåller sju speciella Jesuspresentationer. Vid sju tillfällen säger Jesus: - Jag är...

Dessa ord är inte vilka ord som helst. "Jag är...", eller "ego eimi" på det grekiska grundspråket, är det samma ord som den grekiska översättningen av Gamla Testamentet använder för att översätta Guds namn i 2 Mos 3:14.

Dessa ord är mycket kraftfulla. När man kommer för att fångsla Jesus i Getsemane trädgård, berättar Johannes så här, Joh 18:3-6: *"Judas tog med sig vaktstyrkan och folk från översteprästerna och fariseerna, och de kom dit med lyktor, facklor och vapen. Jesus, som visste om allt som väntade honom, gick ut till dem och frågade: "Vem söker ni?" De svarade: "Jesus från Nasaret." Han sade: "Det är jag." Bland dem stod också Judas, han som förrådde honom. När Jesus nu sade: "Det är jag" vek de tillbaka och föll till marken."*

När Jesus säger: - Jag är, träder han fram, som Guds son. Det är så starkt att hans motståndare faller till marken under hans kraft. Att de ändå reser sig upp och griper honom är en chockerande bild av hur hårda våra hjärtan kan vara och hur blinda våra ögon kan bli.

Nu ska vi läsa det första som Jesus säger om sig själv. Jag slår upp Joh 6, läser några verser, ger några kommentarer och läser några verser till. Vi lämnar med andra ord ordet till Jesus själv. Låt oss lyssna noga:

Joh 6:22- 27

"Nästa dag..." Låt oss titta i backspegeln Detta är dagen efter det att Jesus gjort ett brödunder. Jesus hade med hjälp av några bröd och några fiskar mättat tusentals människor. Men nu är det en ny dag. Vet du vad som hänt när man vaknar till en ny dag? Man har blivit hungrig igen. Det spelar ingen roll hur mätt du var igår. Nästa dag vill du ha mer. Det är därför dessa människor kommer till Jesus. De är hungriga igen.

Men det hände något mer dagen före. Folket ville göra Jesus till kung. En kung som kunde ordna bröd och fisk. Vad mer kan man önska? Men då gick Jesus sin väg, för den leken ville han inte vara med om. Men här kommer folkmassan igen. De har tydligen inte gett upp. De vill göra Jesus till kung.

Låt oss nu se vad Jesus gör. Han förmanar dem. För man kan söka Gud av olika skäl. Dessa människor ville ha mer bröd, lite under och tecken och en kung som tjänar deras behov. – Då ska vi tro, säger de.

Men Jesus gör aldrig några under för att tillfredsställa nyfikenhet. Han svarar på nöd, han lyssnar till bön, han stannar upp inför sorg... men aldrig gör han ett under för att imponera på en farisée. När jag läser detta behöver jag fråga mig själv: Varför söker jag Gud?

Vers 28-33

Vad skall vi göra? Den frågan ekar genom Bibeln? Det har ibland varit ett rop i förtvivlan: - Vad ska jag ta mig till?

Andra gånger är frågan ett uttryck för längtan, som i Apg16, när en fångvaktare i staden Filippi frågar Paulus och Silas: "*Vad skall jag göra för att räddas?*"

Men här, när dessa människor frågar: - Vad ska vi göra för att utföra Guds verk är frågan nog ett uttryck för stolthet och övermod. - Hur ska vi kunna göra Guds verk? Hur ska vi kunna rädda oss själva?

Och Bibelns svar är att det kan vi inte, Rom 3:23-24: "*Alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud, och utan att ha förtjänat det blir de rättfärdiga av hans nåd, eftersom han har friköpt dem genom Kristus Jesus.*" Jag älskar den följande frågan, Rom 3:27: "*Vad blir då kvar av vår stolthet? Ingenting.*" Detta är ett underbart budskap, men det förstår du först när du kommit till slutet av dig själv. Vi vill nämligen ha vår stolthet kvar. Det gör ont att inse att man är hjälplös och behöver nåd. Men nåd är ett fantastiskt ord.

Vers 34-40

Nu säger Jesus det oerhörda: - **Jag är Livets Bröd.**

Detta är den första av Johannesevangeliets sju "Jag är utsagor." "Jag är livets bröd."

Människan är hungrig. En skämtbild i en tidning föreställde jorden. Någon hade tagit stora bett ur jordgloben. Den såg ut som en äppelskrutt. Bilden var träffsäker. Den hungriga människan tycks snart ätit upp det mesta. Men blir den rike nöjd? Säger den framgångsrike att det är nog? Knappast. Varje ny dag vaknar vi hungriga på nytt. När Jesus säger att han är Livets bröd menar han att det är honom vi alla söker. "Everybody's got a hungry heart. Everybody needs a place to rest.", sjunger Bruce Springsteen. Vi har alla ett hungrigt hjärta. Jesus säger: Jag är livets bröd, och menar med det att han själv är den ende som kan möta mänsklighetens djupaste hunger. Hungern efter Gud.

Nu fördjupar Jesus samtalet. Det blir ett samtal om vad det egentligen är att tro. Tro är inte bara att komma till Gud för att be sina böner om egen framgång. Gör ett trolleritrick Jesus, då kanske vi tror. Nej, tro är enligt Jesus också att... att äta, Joh 6:51: "*Jag är det levande brödet, som har kommit ner från himlen. Den som äter av det brödet skall leva i evighet.*" Men att äta... vad är det? Vi kommer snart dit.

Vers 41-51

Jesu ord är som brandfacklor. Plötsligt fattar alla eld och blir arga. De har inte kommit dit för att få en Gud. De vill ha en kung. De vill ha bröd. En kung med bröd tack! Då börjar Jesus istället tala om lydnad, och om vårt behov av nåd och om hur hjälplösa vi är utan Gud.

Vers 52-59

Samtalet blir en allt häftigare debatt. Åhörarna börjar gräla med varandra, alltså inte bara med Jesus. Det är som kyrkohistorien i ett nötskal. Istället för att ta emot Guds ord som en hungrig människa så uppstår en diskussion, meningar går isär och olika samfund uppstår.

Men låt oss ändå lägga oss i det samtalet en stund. Vad säger du? Hur uppfattar du Jesu ord? Hur kan man äta av Livets bröd? Hur kan man ta emot Guds liv i sitt eget liv – inte bara en gång utan varje dag? Hur gör du?

Att äta hans bröd är ett uttryck för att tro på honom.

Vers 60-65

Här har Jesus hållit en av världshistoriens mest fantastiska predikningar, och vad säger människor om den? Svenska Folkbibelns översättning är ännu mer träffsäker, Joh 6:60 : *"Många av hans lärjungar som hörde det sade: "Det här är ett hårt tal. Vem står ut med att höra det?"*

"Det här är ett hårt tal. Vem står ut med att höra det?"

Ja, det är frågan: Vad gör vi när Jesus inte bara serverar sockervadd. Någon sa att ett av de verkliga kännetecknen på att en gudsrelation är på riktigt är att Gud också då och då får bli obekvämlig för oss. Får Jesus säga oss sanningen?

Lyssna till Jer 23:29: *"Är inte mitt ord som en eld, säger Herren, en slägga som krossar klippan?"* Det är kanske på sin plats med en varning här. Guds ord kan vara nedbrytande, d.v.s. när det konfronterar det hårda i våra liv. Precis som det är läkande för den som har ett förkrossat hjärta. Och så märker jag att människor som är uppriktiga inför sin Bibel håller sig levande och ödmjuka. Och här är förklaringen: *"Vad blir då kvar av vår stolthet? Ingenting."* För egentligen är det underbart när Gud talar sanning med oss, det är inte alltid skönt, men det är nödvändigt. Det är bra att Gud konfronterar min religiositet, mitt hyckleri, min lathet och bekvämlighet och min stolthet. Det är inte alltid skönt, men det är nödvändigt, och resultatet är gott, för Bibeln säger, Jes 57:15: *"Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter "den Helige": Jag bor i helighet uppe i höjden, men också hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande. Ty jag vill ge liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan."*

Författaren och prästmannen David Watson beskriver utifrån en egen upplevelse vad denna bibelvers handlar om: *"För några år sedan studerade jag salighetsprisningarna i Matteus 5. Under en period på två eller tre månader förde Gud mig genom de första fyra salighetsprisningarna i mitt liv. När hans Ande började röra vid mig, började jag inse hur andligt fattig jag egentligen var. I min ensamhet på knä för Gud var jag utblottad - jag visste det i mitt hjärta, trots att jag ofta hade försökt dölja det genom att vara aktiv i den kristna verksamheten. Så fick Gud mig att sörja och gråta över min andliga fattigdom. Jag blev verkligen oroad över min bristande kärlek till Jesus, min kläna tro och min olydnad på olika områden av livet. På detta sätt gjorde Gud mig ödmjuk inför honom. Jag såg mig själv vid korstes fot där jag grät stilla över min andliga fattigdom. Sedan blev jag mycket hungrig och törstig efter rättfärdighet. Jag längtade efter ett liv som verkligen skulle förhärliga Gud och behaga honom på allt sätt. Stoltheten och liknöjdheten var borta. Det hade varit en plågsam och förödmjukande erfarenhet, men Gud förberedde mig på att bli fylld av hans Ande. Jag började se visheten i allt det som Gud gjorde i mitt liv."*

Vers 66-69

Petrus, ibland får du till det. Det är lite av det ena och lite av det andra när du uttalar dig. Ena stunden bekänner du Jesus som Messias, den levande Guds son, och Jesus säger att detta har du inte förstått av dig själv. Detta har Gud uppenbarat för dig. Strax därefter tar du Jesus åt sidan för att försöka tala honom till rätta med ormens ord: - Ingalunda ska du dö, så att Jesus måste förmana dig. Men här får du verkligen till det. Jag älskar dessa ord: "*Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och vi förstår att du är Guds helige.*"

Idag talar vi om hållbara alternativ. Men det här är poängen i Petrus svar. Det finns inga hållbara alternativ. Jesus är Livets Bröd. Det är honom du hungrar efter. Går du bort från honom, vad annat ska kunna stilla din hunger? Pengar? Sex? Saker? Resor? Religioner? Karriärer? Knappast. Jesus är utan alternativ. Om han är Livets bröd är det honom ditt hungriga hjärtan ropar efter.

Avslutning

"Det här är ett hårt tal. Vem står ut med att höra det?"

Har de rätt, de som lämnade Jesus den här dagen.

Är detta ett hårt tal?

Ja, visst... för den som är mer rädd om sin stolthet än sin längtan. Men gudssökaren måste med nödvändighet också vara en sanningssökare. I kärlek väljer Jesus att konfrontera vissa attityder som håller oss borta från livet i Gud. Han säger oss att det är honom vi hungrar efter, och han säger att han vill mätta oss. Han tvingar sig inte på någon. Han springer inte efter hopen som lämnar honom och försöker övertala dem att stanna. Nåden är fri. Det kan inte vara på annat sätt. Men han visar också att den som vill får både komma till och stanna hos honom, för mitt i allt detta svåra om att äta hans kött och dricka hans blod, frågar så svåra att de gjorde människor oense... Mitt i allt detta låter Jesus allt landa i någonting så enkelt att vi alla kan förstå det: "*den som kommer till mig skall jag inte visa bort.*"

Johannes berättar om människor som gick bort från Jesus. Det var deras fria val. Men den som vill får komma. Man kan vända Gud ryggen, bli stött och kränkt när Jesus säger sanningen, eller så kan man stå kvar, som några få modiga män den här dagen, och låta sig befrias av sanningen. För till vem skulle vi annars gå? Jesus är Livets bröd, och om du är hungrig i själen är det riktigt goda nyheter, för han säger "*den som kommer till mig skall jag inte visa bort.*"